

IN HOEVENSE BOVENDONK:

- De deelnemers aan de cursus doedelzak-bouwen zaten, als gevolg van het goede weer, meer vóór dan in Bovendonk.

Van onze correspondent

HOEVEN- „De meeste mensen zijn bij het horen van doedelzakmuziek steeds geneigd te denken aan Schotland. Toch is dit land lang niet de bakermat van deze soort muziek”. Dit zijn woorden van Paul Beekhuizen, die deze week in het centrum Bovendonk in Hoeven een cursus leidde in het bouwen van doedelzakken.

„Pas in de zeventiende eeuw is de doedelzakmuziek naar Schotland overgekomen, maar voor die tijd werd deze muziek al veelvuldig beoefend in Duitsland, Bohemen en de landen in Oost Europa. Vandaar dat deze muziek lang niet gezien moet worden als exclusief voor Schotland, ofschoon dit land er tegenwoordig vaak mee naar buiten treedt”, zovervolgt hij.

Paul Beekhuizen had

Maak Uw eigen doedelzak

dese week twaalf cursisten onder zijn leiding die, puur als hobby, de techniek van het bouwen van doedelzakken onder de knie probeerden te krijgen. Voor de vervaardiging van de blaaspijpen werd gebruik gemaakt van palmhout, ook wel buxus geheten. Dit hout is vanwege de klankvorming bijzonder geschikt voor de vervaardiging van dit soort muziekinstrumenten, die vrijwel

niet in de winkel te koop zijn. Van ruwe stukken hout moesten de cursisten door veel draaiwerk, slijpen en schuren met behulp van een schematische tekening de juiste vorm aan de blaaspijpen zien te geven. Enigszins afwijkende vormen waren hierbij wel toegestaan, mits men zich maar aan de gegeven maten hield.

De leren zakken waren al kant en klaar mee naar

Bovendonk gebracht, omdat de cursisten anders onmogelijk de instrumenten binnen het tijdsbestek van één week kunnen afmaken. „Het moeilijkste bij de vervaardiging van de doedelzak is wel het riet, waarop de spelers moeten blazen”, zegt Paul Beekhuizen. „Deze rietsoort groeit in Zuid-Frankrijk, Italië en Spanje, en het vraagt heel wat precisiewerk, alvorens men het riet gereed heeft voor de juiste toonvorming”.

Vrijdagmiddag waren de cursisten, waaronder een Duitser en een Belg zover dat ze hun zelfgemaakte doedelzak konden afstemmen, waarbij zowel letterlijk als figuurlijk nog het één en ander bijgeschaafd moest worden. Iedereen had na dit „bischaven” de beschikking over een eigen doedelzak ter waarde van ongeveer duizend gulden.